

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Fide.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

ad contritionem, hoc est, ad hos terrores, necesse est accedere consolationem, scilicet Fidem, quæ statuat nobis remitti peccata propter filium Dei, & tantæ misericordiæ agnitione rursus erigat, ne oppressi desperatione ruamus in æternum exitium. Nisi enim accederet Fides, Contritio fieret mors æterna. Est igitur altera pars, fides, quæ est non tantum historiæ vel legis noticia, sed fiducia, qua credit unusquisq; sibi vere remitti peccata à Deo propter Christum, gratis, id est, non propter nostram dignitatem, aut nostra merita.

De hac parte, hoc est, de Fide accipiente remissionem peccatorum, libri Monachorum muti sunt. Sed nos sciamus, hanc esse præcipuam & propriam Evangelij vocem, & hanc doctrinam de Fide penitus necessariam esse Ecclesiæ, & simul complectendam quandocumq; de penitentia dicitur.

M V L T I hic disputant, quod sit discrimen contritionis Petri & Iudæ, Davidis & Saulis. Et sunt spiritus disputationes de amore iustitiæ & timore pœnæ. Sed hoc discrimen planum & illustre est. Ad contritionem Iudæ non accessit fides, ideo oppressus terroribus, ruit in æternum exitium: E contra, ad contritionem Petri accessit fides, ideo reuixit ex suis ingentibus doloribus. Et cum fide erigimur, accedit agnitio bonitatis Dei, & non tantum metu pœnarum angimur, sed etiam puriore dolore quod Deum offenderimus, cui debetur obedientia & gratitudo. Sed non est opus hoc affectus subtiliter diuellere. Vult Deus iram suam metui, & hanc pœnis vult conspici. Accedat autem & fides, nec fugiamus Deum, sed ad eum redeamus, petamus nos recipi, & statuamus æternam & immutabilem Dei voluntatē esse, quod velit recipere perterrefactos, qui credunt sibi ignosci propter Mediatorem. Hoc præcipit nobis certius credere & statuere.

H A E C fides illustre discrimen facit inter timorem seruilem & filialem. Timor seruilis est pavor sine fide, & respicit Deum. Sed timor filialis est pavor, ad quem accedit fides, quatenus pauores erigit & consolatur animum, & accedit ad Deum, pœna & accipit remissionem. Hæ descriptiones sunt planæ, & in exercitijs nostris intelligi possunt. Contritio sine fide est horribilis pavor, & dolor animi fugientis Deum, vt in Saule, Iuda. Quare non est bonū opus. Sed contritio cum fide, pavor & dolor est animi non fugientis Deum, sed agnoscentis iustam iram Dei, & vere dolentis, quod neglexerit aut contemserit Deum, & accedentis tamen ad Deum, & petentis veniam. Talis dolor fit bonum opus & sacrificium, vt loquitur Paulus: Sacrificium Deo Spiritus contribulatus, cor contritum & humilatum Deus non despicies.

E T tamen necesse est taxari & abijci opinionem, quæ finxit homines contritione mereri remissionem

n s fionem

tionem peccatorum, seu dari remissionem propter dignitatem contritionis. Sed retinenda est vox Euangelij, quæ clamat gratis remitti peccata propter filium Dei. Hæc exclusiua retinenda est, vt Christo debitus honos tribuatur. Item, vt mentes perterrefactæ teneant certam consolationem. Nam adigerentur ad desperationem, si sentirent, se non habere remissionem, nisi dolor satis dignus & iustus esset. Hæc simplex sententia multos labyrinthos disputationum

CONSTITVAMVS igitur necessariam esse aliquam remissionem, veros pauores ac dolores, sed tamen remissionem peccatorum non dari propter contritionem, seu dignitatem vllam contritionis, sed propter solum filium Dei, qui pro nobis admirando confusus est, Mediator, & Deprecator factus est. A c vt recensamus conspectu doctrinam Contritionis, hæc capita nobis proponam. Legem Dei. Iram Dei. Pœnas æternas. Mortem. Calamitates præsentibus, publicas & priuatas. Amissionem donorum. Infirmos. Morbos. Infamiam. Infelicitatem consiliorum. Infelicitatem liberorum. Errores & furores. Infelicitatem liberorum. Diabolice dem impellentem in plura peccata, & maiores miseras. Peccata terribilia, videlicet quod peccata peccatis puniuntur, cæcitate, in horribilibus sequentibus. Scandala. Discordias publicas. Belli. Inegligione beneficia Dei considerentur, vt ingratitude nostram amittimus. Creatio. Patefactio Dei. Missio Filij. Donatio veteris & noui Euangelij. Donatio Spiritus sancti. Promissio vitæ æternæ. Nutritio, defensio corporis & animæ. Depulsio Diaboli. Literarum & vniuersitatis doctrinæ ostensio. Gubernatio diuina in moribus & consilijs. Felicitas consiliorum. Felicitas studiorum, & reuerentia iudicij. Felicitas liberorum. Bona exempla, & vitatio scandali. Bona fama. Concordia publica. Pax & mediocritas status Politicæ. Constitutio libertatis Ecclesiæ. EXEMPLA cogitemus Saulis & Davidis, quibus beneficia quæ recensui, tenuerunt ante lapsum, & post lapsum tantis bonis pœnas senserunt, quas recitavi. Et Saul prioris peccati, oppressus æternis pœnis: David vero rursus ad Deum conuersus, sed tamen sensit onus pœnarum corporalium & scandalorum vniuersitatis. Et quantam ruinam trahat vnus lapsus, consideremus in dolo Euæ exemplo. Item in Davidis adulterio. & Salomonis diluio propter cuius idolum postea regnum Israël diuisum est. Et hæc exempla peperit infinita mala, religionis dissipationes, & bella ciuilia. Et considerantes, non existimemus nostros lapsus leuia & parua esse, & ad paucos pertinere, ac simus in regendis moribus diligenter. HÆC expendere vtilius est, quam illas nugas agitare. Actui finito iuste respondeat pœna infinita. Tales frivolas querelas fugiamus, ac sciamus in delicto esse contemptum infinitæ

contemptus & violatio infiniti boni, dignus est infinita pœna. **POST QUAM** autem de Contritione dictum est, explicemus & eam partem. Nam ministerium in Ecclesia non solum arguit peccata, sed etiam annuntiat remissionem peccatorum, perterrefactis & alienis in Christum. Statuant igitur perterrefacti mentes, certo se sequi remissionem peccatorum gratis, fide propter Christum. Hic intelligatur fides tantum de historię noticia: Sed intueatur hunc articulum in Symbolo, Credo remissionem peccatorum. Nec satis est in genere credere, quod Deus aliquibus ignoscat, sicut & Diabolus credit. Non enim ignorat, in Ecclesia reconciliationem esse, sed singulis statueri debemus, nobis ipsis ignosci, nos ipsos à Deo recipi. Hæc fide speciali, ut sic dicam, quisq; sibi applicare beneficium Christi debet. Videtur autem hoc absurdum humano iudicio, de re tanta nos honorare debere, videlicet, quod placeamus Deo. Sed discamus ideo Deum se patefecisse, ut hanc suam voluntatem nobis reuelaret. Ideo promissiones traditas esse, ideo missum filium, ac sparsum Euangelium in mundum, ut hæc sententia, quam nulla creatura cernere poterat, patefieret. Immensum bonum est Reconciliatio diuina, ideo difficulter assentimur. Sed excitemus nos ad credendum Euangelio, & cogitemus nos in hac vita verbo Dei inuolutos sustentari oportere, sicut fetus in utero materno sedet inuolutus aluo seu secundina, nec recipimus hoc nostrum inuolucrum, scilicet Euangelium, quod affirmat de voluntate Dei. Postea vero egressi in vitam, & lucem æternam, coram cernemus voluntatem Dei, & admirandum consilium.

TESTIMONIA.

ACTOR. 10. Huic omnes Prophetæ testimonium perhibent, Remissionem peccatorum accipere per nomen eius, omnes qui credunt in eum. Hæc est plana & clara sententia, in qua testatur Petrus de eorum summam Propheticæ scripturæ, & opponit hanc sententiam vulgari persuasioni, quam populus habuerat de Messia, ac affirmat ideo à Patre missum esse, ut victima fieret pro peccato, & propter ipsum detur remissio peccatorum ijs qui credunt in eum, id est, qui se amplectuntur Messiam, ut credant se propter eum recipi. Et quia hoc dictum allegat omnes Prophetas, sciamus hic verum consensum Catholicæ Ecclesiæ citari. Roman. 5. Iustificati fide pacem habemus erga Deum, id est, habemus certo Deum propitium, sumus accepti in gratiam, & liberati ab ira & æternis terroribus. **Sed** hæc dicta eludunt aduersarij. Fatentur fidem, id est, professionem verborum necessariam esse, qualis scilicet est in diabolis, sed negant peccata remitti peccata, & iubent dubitare an sint remissa. Hi errores supra